

Lepa zmaga mladostnega idealizma

Ob premieri skalaškega filma »V kraljestvu Zlatorogovem«

Ljubljana, 28. avgusta.

Tam v dvoriščni zgradbi za Slamičevo hišo na Gosposvetski cesti imajo Skalaši svoje klubske lokale. Da, to je res gosposko povedano za tisti dve skromni sobici, — nu, še odtod se bodo v kratkem morali zopet seliti... Ali, gospoda moja, naj vas to ne moti, saj tudi Skalašem doslej še ničesar ni vzelo dobre volje. O, koliko je premorejo! Če bi bila zlato, bi bili Skalaši bogataši. Bogatin — oni hrib za Bohinjem, namreč — ne bi hranil večjega zaklada Zlatorogovega... Ampak, če vas dobra sreča kdaj na večer dovede k Skalašem v vas, boste izprva strmeli, potem pa pokramljali, kakor da ste stari znanci že polnih deset let. Vse so si Skalaši (in Skalašice!) opremili sami in vsi so ena družina. Neverjetno skladna in prijazna — družina! Taka mladost, polna hlepenja po lepoti in vonju domače zemlje, osvaja in zmaguje. Zmagala je nele stotino filistrskih predsodkov o »klubu planinskih samomorilcev«, temveč tudi kopico naporov pri snemanju prvega našega alpskega filma »V kraljestvu Zlatoroga«.

Tri polna poletja so žrtvovali Skalaši. Spominjate se, da smo nekoč, kmalu po pričetku filmanja, opisali njihove pohode v planinski svet. Morda se je tudi takrat še kdo posmehnil: fantovska igrača, iz te hollywoodske muhe ne bo pogače na našem skalovju! Pa so se sami zase nasmehovali tudi Skalaši. Kar so potrebovali, so imeli: filmsko kamero so bili kupili v zastavljalnici in je prispela iz Monakova kménitno popravljena. Manuskript je podal pisatelj Juš Kozak, vodstvo pa je držal v svojih rokah predsednik prof. Janko Ravnik. To je bilo vse in zaenkrat dovolj. Prof. Ravnik je Bohinjec in pozna kraljestvo Zlatoroga, skale, pota, ljudi in kraje kakor abecedo. Člani fotografskega odseka

so namaknili vso svojo vztrajnost in glavni junaki filma so pokazali svoje bravure — film se je navijal. Zrastle so v njem lepote Triglavskega pogorja in žive podobe vsega zdravega nehanja na Gorenjskem. Tri dolga poletja... in zime so bile vmes, da se je na filmski trak vtisnilo tudi nekaj krasot bele gorenjske prirode.

Za en sam prizor so morali Skalaši večkrat po trikrat, štirikrat v planino. Bivakirali so na prostem, prenašali tovore kakor na fronti. In so potem doma v Ljubljani dolge nočne ure prestali pri razvijanju v temnici, ob slepeči rdeči luči. Zaradi nesreče enega izmed nastopajočih tovarišev so morali zavreči celih 1000 m že kopirane traku. In je pritisnilo pomanjkanje denarja. Toda Skalaši so zmogli vse. Resnično: še denar so dobili. Primaknil je ljubljanski gospod župan, nekaj so dala ministrstva, naklonil je »Putnik« — hurá, nabralo se je vsega nad 50.000 Din. Seveda se je vse potrošilo sproti, saj se drugod v svetu potrošijo dolarji v vse težjih tisočakah. Toda Skalaši so bili na konju. Izpopolnili so svojo delavnico z vsem tistim, česar ne zmorejo napraviti sami. A sami znajo zelo mnogo, posebno predsednik je mojster. Saj smo rekli: če stopite v njihovo delavnico tam na Gosposvetski cesti boste strmeli.

Toda od jutri dalje vam bo že dana prilika, da si ogledate krono njihovih prizadevanj. Film »V kraljestvu Zlatoroga« se vam bo pokazal na platnu. Dolg je tri tisoč metrov — ljubezni do domačih tal pa je v njem za vse kvadratne kilometre, kolikor jih meri naša mala zemljica. In idealizma je v njem toliko, kakor ga svet danes le redko pozna.

Nekaj zlahtnega so pognale naše trde skale, raste nam mal rod zdrave, značajne in v volji silovito kreple mladine.